

FOLLIA NOCTÀMBULA

SUSANA PÉREZ CIVIT

PRIMERA EDICIÓ: març de 2021

© Susana Pérez Civit, 2021

© del pròleg, Guillem Vallejo Forés

© d'aquesta edició,

Parnass Edicions, 2021

Aragó, 336 baixos · 08009 Barcelona

Tel. 932 073 438

parnass@parnassediciones.com

www.parnassediciones.com

COBERTA: Román Gutiérrez

DIBUIXOS: Pasquale Di Nardo

DISSENY I MAQUETACIÓ: Equip de disseny de Parnass

IMPRESSIÓ: Lantia

ISBN: 978-84-123374-2-6

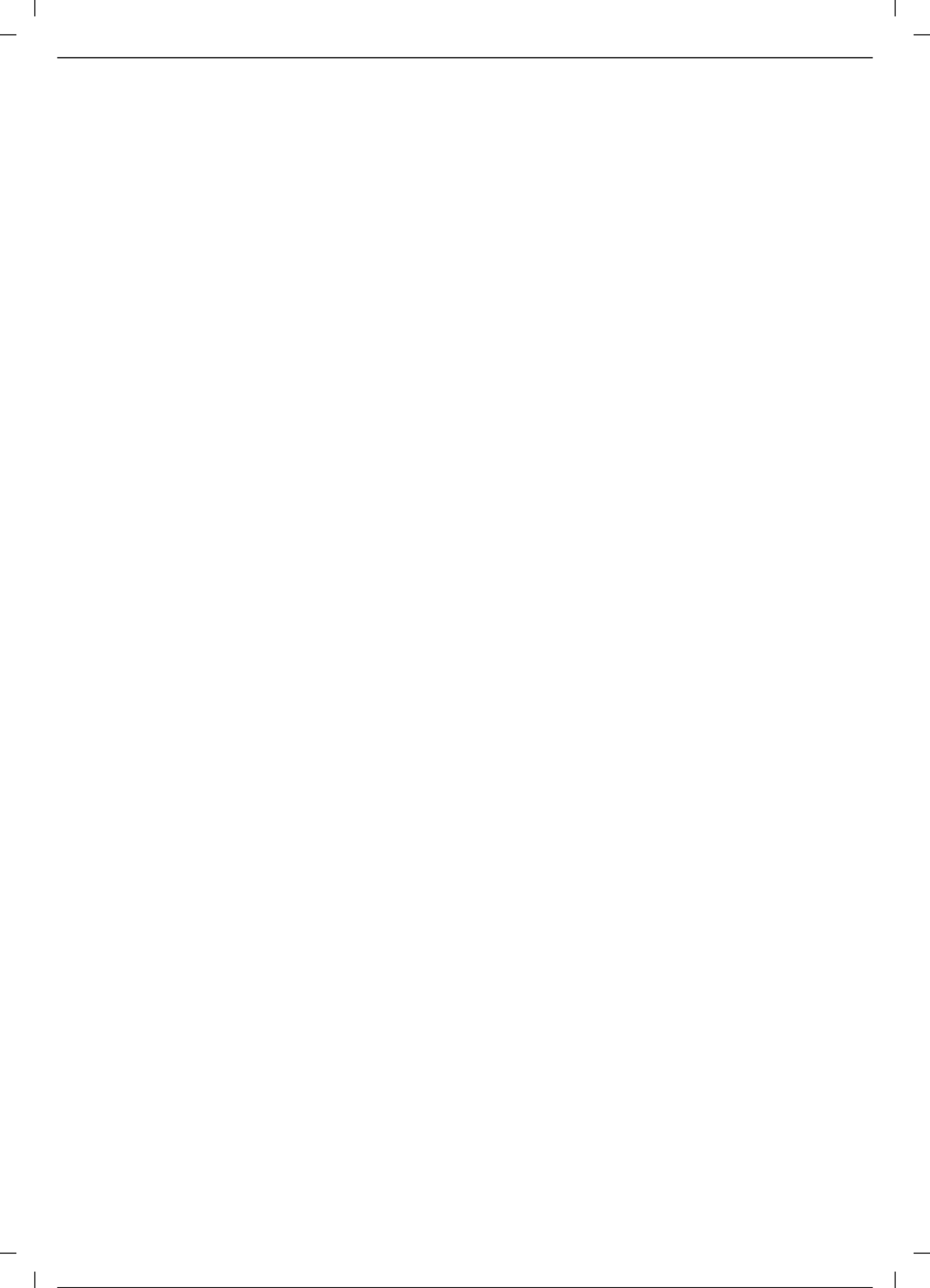
DIPÒSIT LEGAL: B 4495-2021

QUALSEVOL FORMA DE REPRODUCCIÓ, DISTRIBUCIÓ, COMUNICACIÓ PÚBLICA O TRANSFORMACIÓ D'AQUESTA OBRA NOMÉS POT SER REALITZADA AMB L'AUTORITZACIÓ DELS SEUS TITULARS, LLEVAT D'EXCEPCIÓ PREVISTA PER LA LLEI. DIRIGEIXI'S A CEDRO (CENTRO ESPAÑOL DE DERECHOS REPROGRÁFICOS, WWW.CONLICENCIA.COM) SI NECESSITA FOTOCOPIAR O ESCANEJAR FRAGMENTES D'AQUESTA OBRA.

Ningún precio es demasiado alto
por el privilegio de ser uno mismo.

FRIEDRICH NIETZSCHE
Así habló Zaratustra

PRÒLEG

A *Temps de cor*, en un dels versos del seu segon llibre, Susana Pérez Civit ja introduïa un dels temes cabdals de la seva poesia, l'erotisme, i ho feia des d'un temps futur, que ara veu la llum, en el present intemporal de la poesia: «vindicarem la nit, / l'èxtasi». Aquesta afirmació es compleix ara en *Follia noctàmbula*, poemari afirmatiu d'una poeta que parla clar i que defensa, fil per randa, la cartografia de la passió i, sobretot, la celebració del sexe, com unió intemporal on, tal com afirmava Thornton Wilder, en *Els idus de març*, ens és permès copsar l'eternitat, encara que sigui només per una petita esquerra. Per ella el temps s'atura i aquesta esquerra té un nom propi en el poemari de Pérez Civit, es diu, *Follia*. Des d'ella i amb ella, tot és possible, aturar la força imparable del temps i de la seva fam avara que pretén sempre engolir-se el més preciós del nostre pas incert per aquesta terra, el desig que ens eternitza. Poesia que esdevé, com en el seu títol, *Follia noctàmbula*, que reclama l'eternitat des de la pell, des de l'entreuix, des del frec d'una pell amb una altra quan, ambdues, proclamen i reclamen el deler de ser sense pors, sense partides de naixement, sense identitats hereves d'un passat inhòspit que posava condicions al mateix fet d'estimar-se.

Com en els *Himnes a la nit* de Novalis, la nit esdevé en aquest poemari símbol de l'absolut perquè és el moment de la unió dels amants, temps on es confonen els cossos, on el tacte esdevé miracle d'amor, de pura intensitat. Una nit que també com a Novalis, adquireix corporeïtat: «cercant el tacte / bressolant la nit com un diamant», i on tenen també cabuda tots els somnis que condueixin a l'amant a l'espai desitjat, malgrat la terrible absència: «M'encalça la quimera de somnis eròtics / en la manca teua». És per això, que en aquest poemari hi tenen presència tots els temps verbals, amb una predilecció pel present, com a forma única d'entendre l'existència. També en l'evocació del passat estimat, viscut, es troba el present, i en aquest llibre suposa un bell cant a la memòria. Encara que, en termes absoluts, la poeta ens digui: «No hi ha memòria», com ho hagués pogut dir, Pedro Salinas, a *Razón de amor*: «Ha sido tan hermoso / que no sufre memoria, / como sufren las fechas, / los nombres o las líneas. / Nada en ese milagro / podría ser recuerdo». El llibre és en aquest sentit la constatació de la intensitat única dels amants, la prova poètica de què el seu amor, la seva passió, més enllà de la identitat viscuda o perduda, va ser certa, i el poema és el pont que ens permet sentir-la i viure-la també una mica nosaltres.

El llibre, des de la declaració de principis que suposa el vers de la Maria Mercè Marçal: «No escanyis la petita que viu, rebel, en mí», no només tracta l'erotisme des d'aquesta mateixa

---

rebel·lia de qui defensa l'afirmació del cos, de la sexualitat sense fissures, sinó que també esdevé des del to dialògic predominant en aquest poemari un diàleg íntim, de vegades confident, d'altres, planer, quotidià, directe en el to i en el desig: «M'assalta el desig incert de follar-te». Com si sentíssim a cau d'orella, les paraules que rodolen com carícies lliscant entre dues pells que parlen en un llenguatge creat només pels dos amants i adreçat únicament a ells, però de retruc també a nosaltres. Per això, a més a més de la primera persona del singular que parla des del jo líric, trobem inevitablement la primera del plural. La poeta necessita del «nosaltres» perquè sap que l'eternitat també s'esmuny com el plaer, com la passió, com els noms, recordant a Catul, en la sorra del temps.

Les cites en els llibres són com cartes de navegar, és a dir, mostren part del camí que es vol emprendre. En aquest poemari, tot i la «follia», el pensament, la filosofia, la profunditat sobre qui som, què fem i a on anem, vertebra, des del temps primordial del desig, la nit, cadascun d'aquests poemes. I si *Follia noctàmbula* s'obre amb Nietzsche, amb una clara proclama sobre la importància de ser nosaltres, més enllà de totes les «limitacions», el poemari clou amb Maria Zambrano, una altra gran dona lluitadora, compromesa, amb una cita que ens permet retrobar l'esperit que traspua en tots els poemes, la defensa de la nostra animalitat, perduda per la raó, pel seny que ens atura, com ja deia Pessoa en una de les seves conegudes